

Riksförbundet FUB

REMISSVAR

2021-01-18

Handläggare: Nina Alander

Socialdepartementet

Diarienummer: S2020/06592

Remiss – Hållbar socialtjänst – En ny socialtjänstlag (SOU 2020:47).

Riksförbundet FUB är en intresseorganisation som arbetar för att barn, ungdomar och vuxna med intellektuell funktionsnedsättning (IF) ska kunna leva ett gott liv. Vi är cirka 26 000 medlemmar i 150 lokalföreningar runt om i landet. Personer med IF och deras närstående är medlemmar i FUB liksom många andra som delar vår grundsyn.

Sammanfattning

Riksförbundet FUB välkomnar och instämmer i huvudparten av de av Socialdepartementets lämnade förslagen till en ny och hållbar socialtjänstlag som avser att stärka den enskildes rättstrygghet och en ny lag om socialtjänstdata register för framställning av statistik.

I det följande utvecklar vi våra synpunkter på delar av förslaget:

4 kap. Kvalitet

4 kap. handlar om kvalitet med underrubricering **god kvalitet** vilket, som det står direkt i lagen, innebär att verksamhet inom socialtjänsten ska bedrivas i överensstämmelse med vetenskap och beprövad erfarenhet samt systematiskt och fortlöpande följas upp, utvecklas och säkras (1§) För utförande av uppgifter inom socialtjänsten ska det finnas personal med lämplig utbildning och erfarenhet och **personalen ska medverka till att verksamheten är av god kvalitet** (2§).

Riksförbundet FUB anser med stöd av ovanstående paragrafer att om god kvalitet inom socialtjänsten för alla rent faktiskt ska realiseras så måste även personer med IF omfattas i efterföljande bestämmelser till 4 kap.

Riksförbundet FUB anser att 4 kap. 3§ inte enbart ska omfatta barn utan även personer tillhörande personkrets 1 i LSS. Enda bestämmelsen som indirekt berör personer med IF återfinns i sammanhanget i **4 kap. 6§ - Bemötande "enskilda ska bemötas på ett respektfullt sätt utifrån sina förutsättningar och behov"**.

Riksförbundet FUB anser enligt erfarenheter och den kunskap som idag finns på området att begreppet i 4 kap. 6§ är en alltför allmän och vagt hållen bestämmelse som kommer att tolkas på lika många olika sätt som det finns handläggare och personal. Ställs det därutöver inga krav på grundläggande socionomexamen eller relevant examen hos handläggare i kombinationen med att sociallagstiftningens karaktär återgår till en förstärkning av att vara en ramlag riskerar utfallet att

bli ännu värre för personer med IF. Det är därför viktigt att denna målgrupp även finns med i 3 § för att 6 § ska kunna uppfylla sitt syfte.

FUB och många förtvivlade medlemmar, anhöriga och ställföreträdare har under flera års tid vittnat om stora bristande kunskaper i grundläggande socialrättsliga regleringar och om Lag (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS) hos handläggare i sina kontakter med dessa. Riksförbundet har under flera års tid lyft behovet av ett kunskapslyft hos handläggare inom kommunerna och personal inom verksamheter för personer med IF. Kunskapsbristerna hos handläggare kring funktionsnedsättningar, bemötande av målgruppen, LSS-lagen och övrig socialrättslig lagstiftning i samband med kontakten med personer med IF, dess anhöriga och ställföreträdare vid framförallt ansökan om insatser gör att enskilda allt för ofta försätts i en väldigt rättsosäker situation och inte får sina lagenliga behov tillgodosedda.

Riksförbundet FUB föreslår därmed ett tillägg i 4 kap. 3 § - *Behörighet att utföra vissa uppgifter* - enligt följande:

3§ Endast den som har avlagt svensk socionomexamen eller annars relevant examen på minst grundnivå i högskolan får utföra sådana uppgifter inom socialtjänsten rörande barn och unga ***samt personer tillhörande personkrets 1 i Lag (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS) som innefattar***

5 kap. Barns rättigheter

5 kap. 2§ - Rätt till information

Riksförbundet FUB har många års erfarenhet av att enskilda med IF dels oftast inte får information på lättläst och när det gäller att få information med alternativ kommunikation (AKK) saknas det i princip helt. Informerat samtycke saknas därmed i många sammanhang vilket inte ger den enskilde ett adekvat rättssäkert möte, bedömning eller föregående utredning om insatser. Inte sällan har FUB erfarit att handläggare utan ens grundläggande adekvat examen eller kunskap om funktionsnedsättningen samt hur man bemöter personen som man ska utreda gör en behovsprövning som ligger långt ifrån verkligheten. Det måste även få ett slut på handläggare som på eget initiativ åker hem till enskilda med IF och ibland flerfunktionsnedsättningar utan att ens kontakta ställföreträdaren då en sådan finns. Inte sällan tror handläggare i sina korta 1-2 timmars möten utan ställföreträdarens vetskap att handläggaren vet bättre än den enskilde själv och dennes ställföreträdare vilka behov den enskilde har. Kvar lämnas en enskild som är förtvivlad då den väl får anpassad information från sin anhörig eller ställföreträdare förstår negativa felaktigt bedömda konsekvenser av handläggarens besök. Ställföreträdare finns reglerat i lag och har ställföreträdare anordnats med personens samtycke eller på annat sätt om personen saknar beslutsförmåga för att sörja för person ska den också involveras i allt som ingår däri.

Riksförbundet FUB anser därför att det är mycket angeläget att även personer tillhörande personkrets 1 i LSS har rätt till individuellt anpassad tillgänglig information för att kunna ge ett informerat samtycke och att en bestämmelse om detta finns i socialtjänstlagen och **föreslår** därför ett tillägg i 4 kap. 6§ eller där det annars är lämpligt enligt följande:

4 kap. *Bemötande*

6§ Enskilda ska bemötas på ett respektfullt sätt utifrån sina förutsättningar och behov. ***Information ska alltid ges på lättläst eller vid behov med alternativ kommunikation (AKK) till personer tillhörande personkrets 1 i LSS. Den som lämnar information ska så långt det är möjligt försäkra sig om att personen har förstått informationen och alltid lämnar ett informerat samtycke till åtgärder som berör denne. Ställföreträdare ska alltid vara med som stöd om den enskilde inte uttryckligen motsätter sig detta.***

6 kap. Allmänt förebyggande arbete

I 6 kap. 3 § nämner paragrafen barn, unga och äldre samt ”andra grupper”.

Riksförbundet FUB anser att varje gång man nämnder äldre i lagstiftningen så kan man förslagsvis även nämna personer med funktionsnedsättning. Att personer med funktionsnedsättning innefattas i ”andra grupper” men fortfarande ändå nämner äldre i vissa sammanhang är inte tillräckligt och ger en syn på att äldre skulle vara mer en mer prioriterad målgrupp än personer med funktionsnedsättning. Detta stämmer inte överens med utredningens behov av att ”tona ner grupper” och att återgå till en ramlagstiftning. Riksförbundet FUB får årligen många berättelser och problem att lösa då samverkan inte alls fungerar mellan lokala FUB föreningar och kommunens råd för personer med funktionsnedsättning om sådana ens finns. Det är nämligen inte ovanligt att man i de ofta så kallade ”handikappråd” enbart pratar om äldre frågor och inte alls berör frågor för vår målgrupp trots att kommunens samverkansskyldighet enligt lag med intresseorganisationer funnits länge. Inte sällan får enskilda och organisationer därutöver bara information kring viktiga planerade LSS-verksamheter utan föregående samverkan alls. Information är inte detsamma som samverkan. Det finns kunskap om vad samverkan är och att det ska leda till konkreta samverkansavtal men kunskapen saknas ofta hos kommunerna och blir de tilldelad kunskap slår de inte sällan den ifrån sig. Det måste ställas högre krav på kunskap kring samverkansskyldighet hos sammansättningen i nämnderna. Legalitetsprincipen måste vara vägledande men inte sällan råder någon form av lokal ”anarki” på områden om enskilda tjänstemän och politiker inte prioriterar en fråga på personligt plan.

Riksförbundet FUB föreslår därför ett tillägg i 6 kap. 3 § om kommunen rent faktiskt ska ha ett förebyggande perspektiv enligt 2 kap. 3§ och att planering och samverkans reglering i 7 kap. 1§ ska realiseras på lokal nivå:

6 kap. allmänt förebyggande arbete

3§ Socialnämnden ska ta initiativ till och bevaka att åtgärder vidtas för att skapa en god samhällsmiljö och goda förhållanden för barn och unga, äldre, ***personer med funktionsnedsättning*** och andra grupper som har behov av samhällets särskilda stöd.

7 kap. Planering av insatser och samverkan

Liksom nämnts tidigare till 6 kap. ovan så fungerar ofta inte samverkan alls på lokal- och regional nivå i enlighet med lagens bestämmelse och syfte. Riksförbundet FUB blir därför mycket oroad över att det i 1§ står att kommunen i planeringen **vid behov** ska samverka och att vår målgrupp inte omfattas i de grupper som räknas upp i 2§ gällande överenskommelse med regionen om samverkan.

Riksförbundet FUB vill inte bara lyfta upp frånvaron om samverkan på lokal nivå utan även på regional nivå. Som exempel på regional nivå ligger avtal kring läkarmedverkan i enlighet med hälso- och sjukvårdslagen samt medföljande personal från LSS-verksamheter i samband med sjukhusvistelser. FUB:s länsförbund har med egna framtagna avtalsmallar fått till en ändring i vissa fall men fortfarande saknas överenskommelser.

Riksförbundet FUB föreslår därmed följande borttagning och tillägg i 7 kap. 1-2§§:

1§ I planeringen ska kommunen, **vid behov**, samverka med regionen samt andra **för planeringen relevanta** samhällsorgan och organisationer.

2§ Kommunen ska ingå en överenskommelse med regionen om att samverka i fråga om
-barn och unga som vårdas utanför det egna hemmet
-personer med psykisk funktionsnedsättning
-personer som missbrukar eller är beroende av alkohol, narkotika....
-personer med intellektuella funktionsnedsättningar

8 kap. Boende och vissa andra insatser

6 § - personer med funktionsnedsättning

7 § - bostäder för personer med funktionsnedsättning

7 § reglerar att det ska inrättas bostäder med särskilt stöd för dem som till följd av sådana svårigheter som avses i 6 § första stycket behöver ett sådant boende.

6§ 1st ”socialnämnden ska verka för att personer som av fysiska, psykiska eller andra skäl möter betydande svårigheter i sin livsföring får möjlighet att delta i samhällets gemenskap och att leva som andra.”

6§ 2 st ”socialnämnden ska medverka till att dessa personer får en meningsfull sysselsättning och får bo på ett sätt som är anpassat efter deras individuella behov av stöd”.

Riksförbundet FUB ser en farhåga i att ännu fler personer än idag **inte** kommer att beviljas bostad med särskild service enligt LSS utan istället kommer att hamna i SoL-bostäder med särskilt stöd. Denna möjlighet gör det mycket enklare för handläggare att neka en LSS-insats och be den enskilde ansöka om bostad enligt SoL istället. I värsta fall kan det med facit i hand gällande bostäder med särskild service i form av servicelägenheter enligt LSS som redan finns idag leda till ännu fler bostäder i institutionsliknande former, i anslutning till

äldreboenden eller utanför samhällets gemenskap i särskilda trappuppgångar. Riksförbundet har tagit till sig fall där man fyllt en trappuppgång i samma flerfamiljshus med alla olika former av SoL-boende ihop med LSS-boende och där övriga flerfamiljshus i samma område endast varit till för ordinarie boenden fast meningen var att man ska leva som alla andra och integreras i samhället och bostadsområden.

Det är ett stort problem idag att det ännu inte finns en LSS-insats i eget boende och riksförbundet har erfarit att många personer med IF har fått skaffa sig en egen lägenhet och därefter beviljats boendestöd enligt SoL istället för att få en bostad med särskild service enligt LSS trots ansökan om en sådan. Att hänvisa till en SoL-insats när man ansöker om en LSS-insats är olagligt men är lätt att gå runt genom att helt enkelt avslå bostad enligt LSS och sedan säga att man istället måste fixa en egen lägenhet och ansöka om en insats enligt SoL. Boendestöd är oftast inte tillräckligt för en person med intellektuella funktionsnedsättningar av naturliga orsaker och avslaget av ett LSS beslut om bostad och hänvisning till SoL blir ofta en rättsprocess.

Den föreslagna insatsen innebär vidare att enskilda som bor i en föreslagen bostad med särskilt stöd enligt SoL inte enligt t.ex. **29 kap. 4§** kommer att omfattas av hyresrättsliga regleringar utan istället kommer avgifter att tas ut vilket skiljer sig från LSS-bostäder idag där de enskilda lever som alla andra och även har ett vanligt hyreskontrakt och därmed besittningsskydd. Kontentan av detta innebär att det kommer att vara mycket enklare att flytta runt personer då det helt enkelt inte finns något hyresrättsligt stöd för de enskilda att bo kvar i sin bostad med hänvisning till besittningsskydd. Idag leder flytt av personer från en LSS-bostad till en annan ofta till en rättsprocess om den enskilde inte vill flytta.

Sammanfattningsvis ser Riksförbundet FUB en farhåga för personer tillhörande personkrets 1 i LSS om att införandet av nya bostäder enligt SoL kommer att leda till en större makt för kommunerna och en enklare process för dennes handläggare att neka enskilda bostäder enligt LSS och framöver flytta människor enligt kommunens önskemål utan att riskera att enskilda initierar en rättsprocess vilket idag är relativt vanligt. Dessutom ställs det som tidigare nämnts inga krav på kompetens hos handläggare som rent faktiskt ofta inte kommer att ha förmåga att avgöra vad som är bäst för den enskilde. Inte nog med det så kommer även grundläggande mänskliga rättigheter om att leva med en sambo/make som man träffar när man redan bor i en SoL-bostad att dras in enligt **11 kap.** då man inte får sammanbo i sin lägenhet med denne.

Då dessa bostäder inte är förenliga med målen och syftena i LSS om att kunna leva som alla andra i samhället samt goda levnadsvillkor **föreslår Riksförbundet FUB** därmed ett tillägg i 8 kap. 7§ enligt följande:

7§ Kommunen ska inrätta bostäder med särskilt stöd för dem som till följd av sådana svårigheter som avses i 6§ första stycket behöver ett sådant boende.
Personer tillhörande personkrets 1 i LSS omfattas inte av denna bestämmelse utan ska istället alltid beviljas bostad enligt lag (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS).

11 kap. - insatser efter individuell behovsbedömning – bistånd

3§ tar upp att det i **skälighetsnivå** i enlighet med den som beviljats bostad enligt 8 kapitlet ska ingå att kunna sammanbo med make eller sambo men att detta gäller under förutsättning att paret varaktigt har sammanbott eller, om den ena parten redan bor i ett sådant boende, att paret

dessförinnan varaktigt har sammanbott.

Riksförbundet FUB föreslår åter igen att det görs en ändring i 8 kap. 7§ och att målgruppen personer med intellektuell funktionsnedsättning som omfattas i personkrets 1 i LSS därmed **inte** heller ingår i denna bestämmelse då denna strider mot bestämmelserna om goda levnadsvillkor och att kunna leva som alla andra. Det borde för övrigt alltid vara skäligt utan undantag i enlighet med mänskliga rättigheter att kunna bo ihop med vem man vill och när man vill.

11 kap.

Ekonomist bistånd

10 §

”den som inte kan försörja sig men kan arbeta har rätt till försörjningsstöd enligt 8§ om han eller hon står till arbetsmarknadens förfogande. Om det finns godtagbara skäl har den enskilde rätt till försörjningsstöd även om han eller hon inte står till arbetsmarknadens förfogande.”

Riksförbundet FUB har två farhågor med denna bestämmelse:

Dels att den enskilde kommer in i en situation då den trots Försäkringskassans bedömning om att man plötsligt efter flera års daglig verksamhet eller efter sin första ansökan om aktivitetsersättning kan arbeta inte rent faktiskt kan arbeta och det heller inte står klart att denne står till arbetsmarknadens förfogande. Situationen är inte ovanligt då flera av våra medlemmar blivit av med sin aktivitetsersättning och står utan en utredning av arbetsförmåga gjord av arbetsförmedlingen utan enbart av Försäkringskassan som inte sällan har fel i sina bedömningar. Oavsett vilket så har personen ingen som helst inkomst till dess att frågan avgjorts via överklagande, arbetsförmedlingen träffat och gjort en utredning eller ett arbete ändå skulle kunna dyka upp. Försäkringskassan kan säga en sak medan Arbetsförmedlingen säger en annan. Ekonomiskt bistånd är under tiden den enskildes enda alternativ.

Dels om det är visat att den enskilde inte står till arbetsmarknadens förfogande så måste det finnas **godtagbara skäl** att den enskilde har rätt till försörjningsstöd även om han eller hon inte står till arbetsmarknadens förfogande. Bestämmelsen kan resultera i att det finns enskilda med IF som inte står till arbetsmarknadens förfogande och som socialtjänsten samtidigt inte anser att det finns godtagbara skäl att ge försörjningsstöd till. Denna kategori kommer då att stå helt utan ekonomiskt skydd och det är en stressfaktor i sig för en person med IF att veta att man kanske inte får ekonomiskt stöd utan kan bli stående helt utan inkomst.

Riksförbundet FUB anser inte att bestämmelsen är förenligt med en ramlag då det görs en distinktion mellan människor som står till arbetsmarknadens förfogande eller inte för att få ekonomiskt försörjningsstöd eller inte. Bestämmelsen kan vidare ge förödande konsekvenser för personer med IF som redan är av de mest ekonomiskt sårbara grupper i landet och har en medfödd ökad stresskänslighet.

I 13 § står det att – *”Socialnämnden får begära att den som får försörjningsstöd under viss tid ska delta i av nämnden anvisad praktik eller annan kompetenshöjande verksamhet om den enskilde inte har kunnat erbjudas någon lämplig arbetsmarknadspolitisk åtgärd”*.

Riksförbundet FUB anser att paragrafen påminner mycket om bestämmelserna i daglig verksamhet enligt LSS och farhågan här är att det med stöd av bestämmelsen för nämnden blir lättare att ta alla personer med IF som blivit av med aktivitetsersättning då Försäkringskassan anser att de står till arbetsmarknadens förfogande och sätta in de enskilda i praktik eller annan verksamhet enligt denna paragraf.

Riksförbundet FUB hyser stor oro över att personer med IF sätts i praktik eller annan

verksamhet som inte alls motsvarar den enskildes behov om den ens fungerar överhuvudtaget vilket kan leda till allvarliga negativa konsekvenser för den enskilde och att man blandar ihop alla möjliga grupper i dessa verksamheter vilket gör situationen ännu värre. Om den enskilde dessutom avböjer utan ”godtagbart skäl” får försörjningsstöd enligt **14 §** fortsatt vägras eller nedsättas. Detsamma gäller om personer uteblir från praktiken eller den kompetenshöjande verksamheten enligt 13 §.

Riksförbundet FUB föreslår därmed följande tillägg i 11 kap. 10§:

10§ Den som inte kan försörja sig men kan arbeta har rätt till försörjningsstöd enligt 8§ om han eller hon står till arbetsmarknadens förfogande. Om det finns godtagbara skäl har den enskilde rätt till försörjningsstöd även om han eller hon inte står till arbetsmarknadens förfogande. ***Innan arbetsförmåga har konstaterats av arbetsförmedlingen har den enskilde rätt till försörjningsstöd enligt 8§.***

13§ Socialnämnden får begära att den som får försörjningsstöd under viss tid ska delta i av nämnden anvisad praktik eller annan kompetenshöjande verksamhet om den enskilde inte har kunnat erbjudas någon lämplig arbetsmarknadspolitisk åtgärd. ***Anvisad praktik eller annan kompetenshöjande verksamhet enligt denna bestämmelse omfattar inte enskilda som tillhör personkrets 1 i lag (1993:387) om särskild stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS).***

12 kap. - Insatser utan föregående individuell behovsprövning

Riksförbundet FUB tycker att förslaget om insatser utan föregående individuell behovsprövning är bra i sig men endast om den enskilde själv har gett ett tydligt informerat samtycke till insatsen. Riksförbundet FUB vill betona vikten av att den enskilde även informeras om rätten att ansöka om behovsprövade insatser och vad det kan medföra för skillnad för den enskilde. Ej behovsprövade insatser är standardiserade och fungerar inte för alla. De är inte heller överklagbara, vilket kan medföra rättsosäkerhet för den enskilde. Förslaget innebär en utökning av det kommunala självstyret, vilket medför en risk att den nationella olikheten ökar. Med ett ökat antal verksamheter som inte kräver behovsprövning ser FUB även en risk att utbudet av behovsprövade insatser minskar. Det är viktigt att utvecklingen av ej behovsprövade insatser utvärderas och att åtgärder vidtas för att förebygga att behovsprövade insatser trängs undan.

Riksförbundet FUB föreslår därför ett tillägg enligt följande:

1§ Socialnämnden får tillhandahålla insatser utan föregående individuell behovsprövning *om den enskilde har fått tillgänglig information om och gett ett tydligt informerat samtycke till insatsen.*

3 § 2 st. - informationsskyldighet - anger att den som genomför insatser utan föregående individuell behovsprövning ska informera om möjligheten att ansöka om ekonomiskt bistånd och den ska lämnas till enskilda som vänder sig till verksamheten och lämnas på lämpligt sätt och i lämplig utsträckning.

Riksförbundet FUB anser att det är viktigt att information är individuellt anpassad för alla individer så att man rent faktiskt förstår vad som menas. Lämpligt är ett vagt begrepp och har inte samma innebörd som tillgänglig och föreslår därför följande tillägg i 12 kap. 3§:

3§ 2 st. Informationen ska lämnas till enskilda som vänder sig till verksamheten. *Den ska vara tillgängligt utformad för alla.*

27 kap. 10§ - Överflyttning av ärende

27 kap. 10§ anger att ett ärende som avser fortlöpande eller långvarigt bistånd kan flyttas över till en annan kommun.

Riksförbundet FUB har under många år erfarit en stor brist i lagstiftning när en person tillhörande personkrets 1 i LSS flyttar från en kommun till en annan. Det är inte ovanligt att den enskilde blir av med sina LSS-insatser som personen hade i den kommun som den flyttar ifrån när den kommer till den nya kommunen. Om flytten sker snabbt och personen inte har hunnit ansöka om insatser i den nya kommunen så föreligger månader av väntetid på ett nytt beslut. Varje kommun ansvarar för socialtjänsten inom sitt område och har det yttersta ansvaret för att enskilda får de insatser som de behöver enligt 3 kap. 1§ och ha ett förebyggande perspektiv enligt 2 kap. 3§.

Riksförbundet FUB anser att man måste försvåra möjligheterna för inflyttningskommunen att ändra eller dra bort ett gynnande beslut som givits i bosättningskommunen. För att kunna besluta om något till den enskildes nackdel måste det ha uppkommit sådana väsentliga förhållanden som är hänförliga till den enskilde (SoL 14 kap. 9§ e contrario). Det är en stor rättsosäkerhet och stress för enskilda att känna rädsla för att bli av med sina insatser enbart pga. flytt. Man ska ha rätt att flytta som alla andra. Ett övergripande mål för socialtjänsten är att socialtjänsten på demokratins och solidaritetens grund ska främja människors sociala trygghet, jämlika och jämställda levnadsvillkor enligt 2 kap. 1 § i socialtjänstlagen. En kommun i landet borde aldrig på lösa grunder kunna ifrågasätta en annan kommuns beslut gentemot en enskild kommunmedborgare.

För att säkra människors sociala trygghet, jämlika och jämställda levnadsvillkor enligt socialtjänstlagen och följa grundläggande rättslig princip om negativ rättskraft **föreslår Riksförbundet FUB** följande tillägg i 10§:

10§ Ett ärende som avser fortlöpande eller långvarigt bistånd *eller insats kan flyttas över till en annan kommun. Den enskilde får behålla sitt bistånd och insats från bosättningskommunen tills nytt beslut tagits av inflyttningskommunen.*

27 kap 8 §

”Är den sökandes behov tillgodosedda i bosättningskommunen får hänsyn inte tas till den omständigheten när ansökan prövas”

Riksförbundet FUB anser med hänvisning till ändringsförslaget i 27 kap. 10§ att hänsyn ska tas i den omfattning som behövs för att den enskilde ska få behålla sina insatser och bistånd som bosättningskommunen tidigare beslutat om tills nytt beslut ges från inflyttningskommunen.

”Bosättningskommunen är skyldig att på begäran bistå med den utredning som den andra kommunen behöver för att kunna pröva ansökan”.

Riksförbundet FUB anser att inflyttningskommunen alltid ska begära in utredningar och beslut från bosättningskommunen rörande bistånd och insatser som den enskilde ansöker i inflyttningskommunen. Om en person har en beviljad insats eller bistånd i bosättningskommunen ska inflyttningskommunen preliminärt tillgodose den enskildes behov av insatserna tills slutligt beslut ges i inflyttningskommunen. Allt annat är rättsosäkert och strider mot principen om negativ rättskraft. Det ska inte ligga på enskilda handläggare att ändra tidigare gynnande beslut utan att ens ha tagit del av utredningarna till dessa.

För Riksförbundet FUB

Christina Heilborn

Förbundssekreterare

Riksförbundet FUB